

3 zlati grebeni

Jesen je skorajda najlepši čas za pohajanje po gorskem svetu. Število ljudi malce upade (pa čeprav ...), soncu se lahko ves čas z veseljem nastavljamo in tudi živali vidimo več kot poleti.

Sicer nam prvi sneg lahko gore tudi malce zagreni, a marsikatero turo lahko načeloma mirno izvedemo do konca meseca oktobra. Ta mesec je itak najlepši, saj postane vse okoli nas odeto v zlate jesenske barve, ko suhe trave ali pa iglice macesnov pozlatijo pod svetlobo nizkega in (še) toplega sonca.

Zato naj vam opišemo nekaj manj zahtevnih planinskih grebenov, ki pa vam jih od vsega srca priporočamo (in na katere večina ljudi kar malce pozabi). Ne bodo vas pustili ne lačne ne žejne. No ja, če imamo v mislih običajne človeške potrebe, ne, če pa gledamo z očmi pravega ljubitelja gora (ali prelepih kotičkov narave), boste popolnoma potešeni.

Greben Košute

Se vleče vse od Velikega vrha do Visoke Košute. Gre za kakšnih 10 km dolg, večinoma travnat greben. Morda je najlepše vidna njegova razsežnost med vožnjo po gorenjski magistrali, neke v višini cerkve na Brezju. Pod začetkom grebena stoji planšarija Kofce, znan in priljubljen cilj nedeljskih obiskovalcev (masovnik, kislomleko, možnost prenočevanja), na koncu, pod Košutnikovim turnom, pa planina Dolga njiva. Če začnemo turo na Kofcah (priporočljivo), nam bo ovinek na Veliki vrh verjetno odveč in bo večina ubrala raje kar pot na goro. Tam se začne pravi sprehod z razgledom, ki pa se za Kladivom spremeni v čedalje bolj napeto, ponekod s pletenicami opremljeno pot. Kljub ponekod večji izpostavljenosti to prečenje ne velja za težko ali nevarno in bo vsakomur, ki je kolikor toliko navajen gora, v veliko veselje. Jasno pa je, da moramo biti telesno dobro pripravljani in stopati s stabilnim (in varnim) korakom (ture se v vlažnem vremenu raje ne lotimo!).

Nad Pokljuko

Pod Malim Draškim vrhom

Je od opisanih grebenov najlažja tura, primerna za vse, ki jih ne muči sapa ali bolezenska vrtoglavost. Z ureditvijo poti pod Malim Draškim vrhom se je tudi problem izpostavljenega prehoda pod njim uredil in sedaj ni nobene ovire več, da ne bi opravili tega lepega planinskega sprehoda. Za konec ture je vzpon na Veliki Draški vrh skoraj obveza, pa čeprav

Na sedelcu Solnice

nanj ne vodijo markacije. Kako se lotiti te ture, je zelo odvisno od časa in naše hitrosti, pa čeprav je ravno hitrost na tej turi odveč. Ni velikih višinskih razlik, pot je udobna, prostorov za dremanje na soncu nešteto, pod sedlom med obema Draškima vrhovoma pa lahko celo opazujemo svizce. Nad Pokljuko stoji postojanka Blejska koča (od tam do vrha Debele peči je kako debelo uro), kjer se prečenje začne. Je pa mogoče ta greben precej podaljšati, saj se vleče vse tja od začetne Debele peči pa do Tošča (vrh ni markiran, nanj se povzpemo z južne strani), pod katerim stoji Vodnikova koča (morda končna postojanka). Nekateri se te ture lotijo po kosih ali pa osvojijo le osrednji del: začetek na Rudnem polju, povzpemo se okoli in pod Viševnikom (vzhodno) na Srenjski preval, pod Malim Draškim vrhom na Velikega, nazaj grede pa s Srenjskega prevala osvojimo še Viševnik ter sestopimo. A to vseeno ni to! Prava poslastica je pot, ki se vleče nad Pokljuko in ki jo lahko tudi malce popestrimo še z vzponi na preostale vrhove celotnega grebena (Debela peč, Mrežice, Lipanski vrh, Debeli vrh itd.).

Triglavsko jezero v jesenskem tihožitju

Nad Zajezeri

Spet gre za Julijce, in to za samo osrčje TNP-ja. In za nedvomno najlepši del parka. To prelepo jesensko turo (ko macesni zarumenijo, je kot v pravljici) bi bilo najlepše začeti na planini Blato, a za vožnjo z avtomobilom po gozdni (in s tem javni) cesti na planino Blato Bohinjski zahtevajo nezaslišanih 2400 tolarjev (najdražjih 10 km v Evropi). Vsekakor se grebena obeh Zelnaric in Tičaric lotimo od kočice pri Sedmerih jezerih (če je kočica zaprta, stoji ob njej velik in ličen

bivak) in po poti pod Prehodavci stopimo desno do sedla za Kopico. Od tam pa po stezi, ki nas vodi prek strmih trav, krenemo proti jugu, kjer vmesne vrhove osvajamo posamično. Na koncu, nad sedlom Vratca, se ali vrnemo proti planini Blato ali pa prek planine Ovcarija sestavimo čez Komarčo v dolino. Brez težav lahko sledimo tudi samemu grebenu, ki ni tako težak, samo turo pa izvedemo ali v enem dolgem dnevu ali dveh dneh. Vsekakor odlična jesenska tura, izvedljiva

va tudi še po prvem snegu, najlepša pa v sredini oktobra, ko se vsa dolina Zajezera odene v rumene barve.

Priporočljiva oprema:

- srednje visok planinski čevelj (vibram podplat),
- zložljive palice,
- nekaj oblačil, ki dobro dihajo in so obenem odporna proti vetru – na grebenih je veter stalnica –, npr. tanjša jakna windstopper, windblock softshel, vetrovka iz goreteksa,
- športno perilo (tanjše),
- hlače, ki dihajo in se hitro sušijo. Najboljši je t. i. material šeler (schoeller) ali pa poletne najlonske (drylon, suplex itd.) hlače, pod katere oblečemo tanke dolge hlače ali debele žabe,
- topel čaj v termovki,
- kakovostna očala (sonce in veter očem ne prizanašata!).

